

Xirgu recorda Lorca

■ ¿Serà Osvaldo Golijov un dels grans compositors del segle XXI? Encara és aviat per dir-ho, tot i que el suport d'un segell com Deutsche Grammophon permet a l'autor argentí donar una difusió benvinguda a la seva música. *At nadamar* és una de les obres que l'han posat en el punt de mira, una òpera sobre l'assassinat de García Lorca a partir dels records de Margarida Xirgu. No cal dir que la temàtica converteix la peça en candidata a ser programada a casa nostra, sempre que, esclar, hi hagi algú amb vista per fer-ho. Per la seva banda, la música, amb la coneguda flexibilitat estilística de Golijov, altrament dita eclecticis-

me –en aquest cas l'autor recorre a un *cantaor*– no decep, gràcies també a la tasca de Robert Spano al capdavant de la Simfònica d'Atlanta i una Dawn Upshaw (Xirgu) que compensa una dicció castellana imprecisa amb una entrega sense reserves.

Si alguns miren endavant, altres ho fan enrere. Després d'*Armida*, Nikolaus Harnoncourt fa una nova incursió en les òperes de Haydn, en aquest cas *Orlando Paladino* (Deutsche Harmonia Mundi), *dramma eroicomico* on, un cop més, les bel·leses de la música superen les limitacions del llibret. És fascinant comprovar com de diferent és el Haydn –explo-

Dawn Upshaw és Margarida Xirgu ■ KEN HOWARD / SANTA FE OPERA

siu– i el Mozart –pausat– de Harnoncourt, sobretot si dirigeix, com aquí, el *Concentus Musicus*. Patricia Petibon, Michael Schade i Werner Güra són els principals actius d'un repartiment superior al del *Così fan tutte* de Mozart gravat l'any passat a Ais de Provença. Només Elina Garanca i Stéphane Degout fan justícia a l'obra, mentre que Daniel Harding llueix els seus manierismes més irritants. El DVD de Virgin és sobretot recomanable pel muntatge melancòlic de Patrice Chéreau, tot i que les càmeres no són del tot fidels a la perfecta arquitectura teatral enlairada pel director francès.